

Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia!

SPERANȚA

OCTOMBRIE 2019

Anul 6 Nr. 68

*Noi putem schimba lumea
prin rugăciune!*

Gelu Bondor

*Dima - Drumul spre
Tesalonic*

Cornel Ghiță

Echipa de consilieri spirituali

Gelu Bondor, Biserica Adelaide
Dorel Brândaș, Biserica Harul
Ioan Bușan, Biserica Perth
Teofil Ciortuz, Prima Biserică Baptistă Română
Daniel Cârpean, Biserica Harul
Marin Cucuian, Biserica Maranata
Traian Secară, Biserica Maranata
Cornel Ghiță, Biserica Maranata
Daniel P. Nicolici, Biserica Speranța

Echipa editorială

Constantin Oprănescu, Ioan Ciobotă – Radio Vocea
Evangheliei Timișoara, Aneta Oprănescu.
Consultant tehnic, expediere email și facebook:
Adrian Buzgău. Telefon: 0433766376

Pentru detalii, corespondenții

Adrian Buzgău, Biserica Maranata 0433766376
Aurel Coța, Biserica Philadelphia 0419925990
Gheorghe Bedreag, Biserica Maranata 0490345608
Daniela Hălmăjan, Biserica Speranța 0405574219
Iacob Cerbu, Prima Biserică Baptistă 0425295401
Leon Curelușă, Biserica Betania 0414333225
Lidia Crișan, Biserica Perth 08 93494561
Viorel Sabou, Biserica Adelaide 08 83878393
Sarah Văran, Biserica Harul 0401754759

Costul unui abonament pe un an este de \$40.00 +
cheltuieli de transport.

CONT: Romanian Speranta Association Inc.
National Australia Bank,
BSB - 083214, CONT Nr. – 879530941

Adresa Redacției: 35 Reid Street, Brown Hill, 3350 Vic; Ph.
0423659724, email: sperantaaus@gmail.com

MOTTOUL REVISTEI SPERANȚA

*Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui
Cristos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru
arătarea și împărăția Sa:
propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și ne
la timp, mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și
învățătura.*

*Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere
învățătura sănătoasă, ci îi vor gădila urechile să audă
lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor.
Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta
spre istorisiri închipuite.*

*Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă
lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba.*

2 Timotei 4:1-5

CALENDAR AGAPE 2020

Revista Speranța - Australia

Revista Speranța va tipări și anul acesta

Calendarul creștin Agape, anul 2020.

Este un calendar care încearcă să unească toate Bisericile
Române din Australia într-un lanț de rugăciune. Anul
trecut au participat la această chemare 12 Biserici, anul
acesta intenționăm să avem toate Bisericile Evanghelice
Române din Australia.

În fiecare lună vor fi în atenția Bisericilor două Biserici,
păstorii lor și familiile păstorilor. Se vor înălța la Cer
rugăciuni pentru protecție, sfințire, creștere spirituală și
puncte de rugăciune care vor fi prezentate de Biserici.

Pentru a participa la această lucrare de rugăciune, păstorii
sunt rugați să trimită la redacția revistei Speranța o
fotografie cu Biserica în ansamblu, (credincioșii și
participanții), o fotografie a păstorului și soției, și o listă
cu puncte de rugăciune. Așteptăm aceste detalii până la
data de 1 Noiembrie 2019, la adresa redacției:

sperantaaus@gmail.com

„Rugați-vă unii pentru alții” (Iacov 5:16).

*„Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiți înțelepți dar,
și vegheați în vederea rugăciunii” (1 Petru 4:7).*

În data de 23 septembrie, la invitația Consiliului local *City of Casey*, păstorul Teofil Ciortuz de la *Prima Biserică Baptistă Română* din Australia a rostit rugăciunea de deschidere a sesiunii săptămânale a Consiliului. Iată cuvintele rugăciunii:

Rugăciune de invocare

Dumnezeule atotputernic, venim înaintea Ta astăzi să-Ți dăm onoare și laudă. Te recunoaștem ca și Creatorul, Susținătorul, Regele veșnic și Salvatorul nostru. Tu ești vrednic de laudă. Tu ești izvorul a tot ce este bun. Ți mulțumim pentru fiecare dar ce ne-a fost dat prin harul Tău.

Dumnezeule veșnic, Cuvântul Tău ne învață să facem „*rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cu toată cinstea*” (1 Timotei 2:1-2).

Doamne, Tu ești sursa înțelepciunii. Ne rugăm să dai din înțelepciunea Ta conducătorilor noștri. Ne rugăm să reverși asupra lor harul Tău și putere ca să poată să-și îndeplinească responsabilitățile, pentru a păstra pacea și libertatea în țară astfel încât poporul Tău să prospere și ca Evanghelia să poată fi răspândită fără piedici pretutindeni pe pământ. Și te rugăm, ajută-ne pe noi, cetățenii, să le acordăm respectul pe care îl datorăm poziției lor.

Ți cerem acestea în Numele glorios al lui Isus, Domnul și Mântuitorul nostru.
Amin.

Serviciu de binecuvântare

Duminică, 22 septembrie, la Prima Biserică Baptistă Română din Australia, în prezența multor credincioși, prieteni și rude, familia Philip și Cristina Matei și-au adus la binecuvântare a doua fetiță, Florence Angelina. Timpul de rugăciune și serviciul de binecuvântare au fost conduse de păstorii Bisericii, Ștefan Mânzat, Busuioc Belciu și Teofil Ciortuz, iar corul mixt și corul copiilor au împodobit serviciul cu cântări de binecuvântare. Domnul să binecuvânteze toate familiile din poporul Său!

Păstor Gelu Bondor,
Adelaide SA

Noi puteam schimba lumea prin rugăciune!

„Stai în liniște și cunoaște că Eu sunt Dumnezeu” (Psalm 46:10).

De multe ori rugăciunea devine un alt lucru pe lista noastră de datorii zilnice, care trebuie introdus undeva pe parcursul unei zile. Dumnezeu ne invită să luăm „o vacanță”, o pauză și să cunoaștem că **El** este Dumnezeu. Nouă ne place să controlăm totul singuri, să avem control asupra a ceea ce se petrece în ziua noastră. Ar fi mai bine să ne coborâm din scaunul de șef care controlează toate și să lăsăm pe Dumnezeu să fie Dumnezeul nostru. Când ne rugăm, punctul nostru de vedere egoist își schimbă direcția. Ne ridicăm sus pe munte în fața lui Dumnezeu și ne vedem pe noi înșine urcând pe munte - mici puncte. Ne uităm la universul infinit și realizăm: *Ce rol avem noi în rânduirea acestui univers necuprins?*

Rugăciunea este un act prin care noi vedem realitatea din punctul de vedere al lui Dumnezeu. Când ne mărturisim păcatele nu facem acest lucru pentru a ne face să ne simțim mizerabili și deplorabili înaintea lui Dumnezeu, ci este mai degrabă o recunoaștere a poziției noastre în fața unui Dumnezeu perfect. În umilință să luăm poziția care reflectă adevărul relației dintre noi și El.

A ne ruga înseamnă a umbla în lumina lui Dumnezeu și a spune simplu fără ezitare: *Eu sunt om, iar tu ești Dumnezeu.*

Ca părinți, sperăm că pruncii noștri vor ajunge odată la independență și-și vor purta singuri de grijă. Cu Dumnezeu este diferit. Noi nu vom putea trăi niciodată independent de El. Dacă credem așa ceva, ne amăgim singuri. Rugăciunea este declarația noastră de dependență față de Dumnezeu. Când ne mărturisim greșelile, dezarmăm mândria noastră și în același timp ne pregătim să primim har. În fața Marelui medic, cea mai onorabilă contribuție, ce o putem aduce, sunt rănilor noastre. *„Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har” (1 Petru 5:5).* Problema de bază a omenirii este că toți cred că este un Dumnezeu și fiecare crede că el este acel Dumnezeu. Când, printr-o acțiune de vreun fel, ne punem pe noi deasupra aproapelui nostru, pretindem indirect aceasta. Rugăciunea corectează această eroare de judecată. De ce să ne umilim înaintea lui Dumnezeu? Pentru că această stare reflectă adevărul. *Cine sunt eu cu adevărat de îmi dau atâta importanță?* Cea mai mare parte din ceea ce suntem noi este în afara controlului nostru: naționalitatea, limba maternă, culoarea pielii, înălțimea, forma feței, inteligența, timpul în care ne-am născut, sănătatea moștenită. Gândindu-ne la o scară mai mare, noi nu putem afecta rotația astrelor, nici măcar a planetei noastre, nici orbita soarelui sau

distanța lui față de pământ, nici forța gravitației, care ține mica noastră galaxie într-un echilibru extrem de fin. Este un Dumnezeu, cu adevărat, care face acestea și acela nu sunt eu. În prezența unui astfel de Dumnezeu întrezăresc poziția mea reală. Un fir de praf în vastul univers al unui Dumnezeu mareț.

Avem multe întrebări și multe îndoieli. Nu suntem primii. Biblia e plină de pasaje care exprimă chin, durerea trădării, o viață fără sens, chiar îndoială cu privire la existența lui Dumnezeu și la faptul că-l mai pasă de oameni. Toate aceste acuzații apar în Biblie sub forma unor rugăciuni. Rugăciunea ne dă un loc unde să ne aducem îndoielile și plângerile, într-un cuvânt ignoranța noastră, și să o expunem luminii realității pe care nu o înțelegem, dar în care învățăm încet să ne încredem. Rugăciunea este personală, iar dubiile și îndoielile noastre iau o altă înfățișare când ajungem să cunoaștem **Persoana** căreia I le încredințăm.

Închinarea și rugăciunea pot deveni și devin, din nefericire, în multe cazuri, o tranzacție cu Dumnezeu. Am dat închinarea mea lui Dumnezeu, m-am rugat și acum El mi-e dator. Eu mi-am făcut partea, acum e rândul Lui. M-am rugat atât de mult încât acum El e dator să-mi răspundă! Rugăciunea

tratată ca o tranzacție și nu ca o relație, devine o practică a datoriei, un exercițiu ocazional, stângaci, și nu o bucurie.

Rugăciunea, ca expresie a relației cu Dumnezeu, este eliberatoare și ne dă punctul de vedere al lui Dumnezeu, pe care singuri nu avem nicio șansă să-l atingem și nici să ni-l imaginăm.

De ce să ne rugăm? Rugăciunea nu este o listă de „dă-mi”, „fă-mi, Doamne”, ci un mijloc prin care, în liniște, Dumnezeu ne schimbă pe noi înșine. Nu trebuie să ne străduim să-L convingem pe Dumnezeu să se îngrijească de noi. El știe de ce avem trebuință mai înainte de a deschide noi gura. „Și perii din cap, toți vă sunt numărați” (Luca 12:7). De ce să ne mai rugăm atunci? Faptul că Isus s-a rugat când a fost om aici pe pământ este un motiv suficient pentru ca și noi s-o facem. Isus a prețuit rugăciunea și s-a rugat multe ore. Aici pe pământ a fost vulnerabil, cum suntem și noi, respins, cum și noi suntem respinși, încercat, cum suntem și noi. La fiecare dintre aceste situații răspunsul lui a fost rugăciunea.

Domnul Isus s-a coborât din Cer, unde voia lui Dumnezeu este lege și nu accident. Cerul este căminul Lui, unde este adorat ca Prinț puternic, Dumnezeu. Identitatea lui suspendată a fost relevată în foarte puține episoade aici pe pământ. La botez, la schimbarea la față și înainte de moartea pe cruce Isus a avut o licărire a lumii perfecte pe care a părăsit-o pentru salvarea noastră. În afară de aceste licăriri ale realității Casei Lui cerești, Isus s-a bazat pe rugăciune pentru hrană și tărie spirituală. Rugăciunea a fost pentru El sursa care L-a întărit să-și mențină relația Lui cu Tatăl. A admis fără

rezervă că de la sine aici nu putea face nimic, și poate face numai ce vede pe Tatăl făcând.

Noi nu ne rugăm ca să-l spunem lui Dumnezeu ceea ce El nu știe, nici să-l amintim de lucruri pe care le-a uitat. El deja se îngrijește de toate lucrurile pentru care ne rugăm. Simplu, prin rugăciune El așteaptă ca noi să ne îngrijim de lucruri împreună cu El. Când ne rugăm, stăm alături de Dumnezeu și privim cu El către oameni și probleme.

Când venim la Dumnezeu în rugăciune, trebuie să avem același punct de vedere pe care El îl are la problema noastră.

Să avem voioșia noastră de a împărtăși cu El situații sau probleme asupra cărora El are control deplin. Acolo putem primi, cunoscându-L tot mai bine, o modelare a inimii noastre ca să dorim ce dorește El, să iubim ce iubește El, să lăsăm la latitudinea Lui lucruri dureroase, neînțelese, încrezându-ne în faptul că, în iubirea și atotputernicia Lui, El se îngrijește.

Când ne rugăm, trebuie să începem prin a ne gândi mai mult la Dumnezeu decât la noi înșine. Rugăciunea „Tatăl nostru” începe cu Sfințirea numelui Său, venirea Împărăției Lui, și facerea voii Lui. Domnul Isus le-a vrut pe acestea primele în viața noastră.

De cele mai multe ori venim înaintea lui Dumnezeu cu o mentalitate de consumator și nu cu dorința de a petrece timp cu El. Dumnezeu dorește ca atunci când ne rugăm, noi să înțelegem ce vrea El de la noi, și nu invers. Întotdeauna prima și cea mai urgentă nevoie a noastră este de a ne întâlni cu Dumnezeu și a petrece timp cu El, la fel cum

petrecem timp cu un prieten drag și apropiat.

„*Stai în liniște și cunoaște că Eu sunt Dumnezeu*” (Psalm 46:10 trad. Engl).

Dacă meditația ne introduce în viața interioară, dacă postul este un mijloc al harului care ne însoțește pe cale, iar studiul ne transformă mintea, atunci disciplina rugăciunii este aceea care ne poartă în cea mai înaltă și adâncă lucrare a spiritului omenesc. Rugăciunea adevărată creează și schimbă viața. Ea este mijlocul principal pe care Dumnezeu Îl folosește ca să ne transforme. Ea este cea mai importantă dintre toate disciplinele spirituale, deoarece ea ne duce într-o comuniune continuă cu Tatăl. Să te rogi înseamnă să schimbi. Atunci când ne rugăm, Dumnezeu ne descoperă încet și plin de har faptele noastre ascunse și ne eliberează de sub influența lor.

Dar schimbarea noastră nu este singura care se poate realiza prin rugăciune. Moise s-a rugat „și Domnul S-a lăsat de răul pe care spusese că vrea să-l facă poporului Său” (Ex. 32:14). Cutremurător gând! Moise s-a rugat cu îndrăzneală deoarece a crezut că rugăciunile sale vor face o schimbare chiar și în mintea lui Dumnezeu. De fapt Biblia accentuează faptul că Dumnezeu Își schimbă felul de lucru în armonie cu dragostea Sa neschimbătoare, chemându-ne să fim împreună lucrători cu El, chiar și la determinarea viitorului.

Anumite lucruri se vor întâmpla în istorie dacă ne rugăm corect. Noi putem schimba lumea prin rugăciune.

Avraam,

un tată ideal?

Păstor Luigi Mițoi (continuare din numărul trecut)

L-am ales pe Avraam și Avraam ca tată pentru că el a fost un om special și pentru că putem să învățăm câte ceva din poziția lui de tată. Avraam a trăit mulți ani, 175. Probabil că cei mai mulți dintre noi trăim cam jumătate din cât a trăit el, fiecare cu harul lui. Avraam a trăit cu aproximativ patru mii de ani în urmă. Este foarte respectat în toate cele trei religii mari - iudaism, creștinism și islam.

Sunt câteva lucruri de accentuat la Avraam ca tată, lucruri care le dorim să se repete cu noi. De pildă, Avraam a fost un tată credincios. Noi toți suntem tați, dar nu întotdeauna suntem niște tați credincioși. Nu este vorba că suntem credincioși că venim la Biserică, mă refer la sensul acela profund, complex; să fii credincios înseamnă să ai încredere în Dumnezeu în orice situație, să te bazezi pe Cuvântul Lui. Ceea ce este comun lui Avraam este că el s-a închinat lui Dumnezeu și a devenit „*campionul altarelor*”. El a construit patru altare. Nimeni nu a mai făcut acest lucru. Credințioșia lui Avraam nu este numai o credințioșie a ideilor, este o credințioșie a stilului de viață. Fiți sinceri, stimați bărbați, tați, într-o zi obișnuită vă rugați cu copiii dumneavoastră? Într-o zi obișnuită vă este jenă să spuneți uneori „*da*”, uneori „*nu*”? Putem găsi multe motive să nu o facem, toți suntem la fel... Avraam a fost un om credincios. A avut stresul lui, obligațiile lui, dificultățile lui, dar cu toate acestea, el a știut că este nevoie de închinare. Oricât ai fi de obosit, trebuie să mănânci. Oricât

ai fi de ocupat, trebuie să dormi. Oricât ai fi de implicat în viață trebuie să faci altare, să te închini lui Dumnezeu.

La vârsta pe care o am îmi dau seama că ideile mele, pe care încerc să le transmit copiilor, nu sunt atât de influente ca și exemplul meu personal. De câte ori ne-au găsit copiii rugându-ne în casă? Ne surprind ei uneori îngenunchiați? Dar bând cafea, mâncând, vorbind la telefon, uitându-ne la computer la cine știe ce, ne găsesc ei? Da! Dar rugându-ne? Ne văd ei îngenunchiați? Imaginea aceea se va ține după copil o viață întreagă. Când se va face mare, va spune copilului său: „*Eu de multe ori l-am găsit pe tata îngenunchiat în rugăciune*”. Să fii un om credincios înseamnă mai mult decât să ai idei credincioase, înseamnă să trăiești ca un om credincios.

Altă calitate pe care o găsim la Avraam este că el a fost un tată dedicat lui Dumnezeu. Dumnezeu, la un moment dat, probează rezistența dedicării lui. Și astăzi toate lucrurile se probează: un pod, o casă, o fundație, o grindă, orice se probează. Asta a făcut Dumnezeu cu Avraam. După lungă așteptare, el a avut copilul promis, și Dumnezeu îi spune: „*M-ai pus în concurență cu fiul tău? Ți este foarte drag. Vreau să te duci să-l omori*”. Ne este greu să credem că Dumnezeu poate să pună problema în maniera asta. Avraam se trezește de dimineață, își ia niște slugi și pleacă. Merge pe jos până la muntele pe care astăzi este

Zidul Plângerii. Le spune slugilor: „*Voi rămâneți aici că eu mă duc cu copilul și o să ne întoarcem*”. Și când urcă dealul, copilul întreabă: „*Tată, unde este jertfa?*”. Avraam i-a dat un răspuns foarte general: „*Dumnezeu va purta de grijă!*”. Întradevăr, Dumnezeu a purtat de grijă. Scopul lui Dumnezeu nu a fost să-i omoare iubirea, ci să-i subordoneze iubirea. Iubirea pentru Isac să nu fie în concurență cu iubirea de Dumnezeu, „*Isac să nu-i ia fața lui Dumnezeu*”. Sunt lucruri în viața noastră care *iau fața* lui Dumnezeu? Dumnezeu trebuie să fie prioritar, nu ideile mele. Te lupți ca să ajungi aici? Știi că nu reușești întotdeauna. Unul singur a reușit, Acela care a murit, a înviat și S-a înălțat la cer, Isus, Numele Lui să fie onorat, însă faci efortul pentru lucrul acesta? Apără onoarea lui Dumnezeu, nimic să nu-l *ia fața* în viața ta, nici mașina, nici *green card*, nici pașaportul american, nici banii, nici succesul, nimic! Lasă-L pe Dumnezeu să conducă detașat. Să poți zice acum: „*Doamne, iartă-mă că abia acum îmi dau seama că altcineva Ți-a luat locul în viața mea, s-a băgat în fața Ta și Tu ai rămas pe locul doi. Și eu n-am zis nimic...*”. Oare S-a așteptat Dumnezeu vreodată să opresc lucrurile care *l-au luat fața* în viața mea? Și eu n-am făcut asta, mi s-a părut că sunt fericit, că sunt important, că sunt deștept, că în sfârșit, m-am pricopsit și eu...

Eu sunt tată, și mă bucur, dar mă gândesc la Dumnezeu, **se bucură El de mine?** Sunt lucruri în viața mea care *iau fața lui Dumnezeu*, care-L

pun în umbră, îl trag așa... într-o parcare? Este ziua în care să spun: „Eu nu mai las niciodată pe cineva sau ceva, oricât de dragi mi-ar fi, să ia fața lui Dumnezeu, nimic!”.

Avraam a fost un exemplu pentru familia lui. Acesta este un subiect greu, atât pentru mine să vorbesc despre el, cât și pentru dumneavoastră. Dumnezeu este cel care spune despre Avraam că el este un exemplu pentru familia lui și cea restrânsă și cea lărgită. Prin ce se manifestă exemplul acesta? Prin faptul că el vorbește despre legile lui Dumnezeu, despre poruncile lui Dumnezeu. El a mers cu Dumnezeu! Atunci când mergi cu Dumnezeu te schimbi și îi influențezi pe oamenii din jurul tău. Vreți să mă credeți că întâlnirile noastre durează uneori

trei ore și nu pronunțăm Numele lui Dumnezeu? Pronunțăm bani, politică, construcții, ce vrei... Dar numele lui Dumnezeu nu îl proclamăm, și ni se pare că suntem credincioși. Ce vreau să fac eu este să trag un semnal de alarmă asupra superficialității și mediocrității, asupra faptului că suntem bisericoși doar la adunare.

Avrama a fost responsabil de familia lui. El a fost un om înțelept și a fost ospitalier, un exemplu de urmat. Am prezentat exemplul acesta ca să vă încurajez cu o imagine înaltă, puternică, un reper la care să te uiți și să spui: „Eu vreau să fiu un tată ca Avraam, vreau să intru în istoria lui Dumnezeu, vreau să fiu un om deosebit”. Nu este de ajuns să dorești aceste lucruri, ci trebuie să

le faci. Aș vrea ca în această vreme să te oprești puțin și să-l spui lui Dumnezeu: „Doamne, am alergat după bani și tot nu-i am... M-am saturat de toate, Doamne. Stau înaintea Ta și în inima mea este un mare interes pentru Tine, pentru Împărăția Ta. M-au schimbat experiențele prin care am trecut și care m-au convins de deșertăciunea lumii pe care am iubit-o fără să-mi dau seama. Stau înaintea Ta, Doamne, am anii pe care îi am, am copiii pe care mi i-ai dat, nepoți... Vreau să mă schimb, să iau decizii noi. Vreau să rămân în urma mea, pentru generația care vine după mine, memoria unui om special, un exemplu de urmat. Amin!”.

Și să nu uităm că întotdeauna: „Dumnezeu va purta de grijă!”.

Adevărul de aici

Vladimir Puștan

— ca o BABĂ mincinoasă —

Un tânăr prinț s-a îndrăgostit de o tânără țărăncă pe care a cerut-o de soție. Tatăl fetei i-a spus că numai așa îi va da fiica de soție dacă o să caute și o să găsească adevărul. Prințul a plecat să-l caute prin câmpii, cetăți, parlamente, universități, dar pretutindeni i se spunea că adevărul fusese pe acolo numai că plecase repede. Adevărul era prin altă parte, mai departe, de fiecare dată mai departe.

Au trecut anii... era obosit, cu părul cărunt când a ajuns într-o peșteră. Un miros greu, întuneric și a zărit chircită la pământ o femeie bătrână, urâtă, murdară, plină de bube. „Ce cauți?”, l-a întrebat bătrâna. „Adevărul”, i-a răspuns sleitul prinț. „Eu sunt”, a zis femeia. Prințul i-a cerut dovezi și ea i-a spus totul despre el și despre peregrinările sale. „Sunt bucuros că te-am găsit primul, ce să le spun oamenilor despre tine când mă vor întreba?”. „Spune-le că sunt tânără și frumoasă”, i-a răspuns bătrâna...

Și eu am căutat Adevărul aici ca și Pilat din Pont. Au trecut și peste mine anii și am părul cărunt, și barba căruntă și am înțeles încă pe când nu aveam părul și barba căruntă că adevărul pe pământul acesta nu-i decât o babă mincinoasă ce se dă Albă ca Zăpada.

L-am găsit la cruce, într-o iarnă geroasă... și de atunci nu-L mai caut în parlament, nici în cărți, nici în oameni. Adevărul este El... Cel mai frumos dintre oameni și totuși Dumnezeu deplin.... Este El, Cel care mă ține și mă iartă, care-mi netezește drumul și-mi șterge lacrimile. Adevărul ce te face liber și-ți crește aripi de înger, protejându-te să poți sta cu mintea întreagă în marele spital de nebuni ce se numește Lumea asta... Nici măcar nu trebuie să-L cauți prin peșteri. E lângă tine la distanță de un genunchi plecat smerit în rugăciune.

Amintirile soldatului

Lazar Magu

Când, ca o lampă, s-a stins luna
și-n noapte bezna s-a vărsat,
și eu fusesem în grădină
să-L caut... eu eram soldat.

Când L-au legat pe Domnul Vieții,
târându-L până la Pilat,
și eu purtam în mână lanțuri
și-am ajutat de L-au legat.

Când s-a închis ca o umbrelă
tot Cerul, Domnul s-a rugat.
Tot eu bătut-am cuie grele
în palmele-L de-un galben mat.

Iar când strigase „*Sabactani*”
și Tatălui duhul Și-a dat,
am râs și eu... Rădeau romanii
și râsul lor era păcat.

Și când strigase comandantul:
„*A fost un Fiu de Dumnezeu!*”,
am plâns... și Marea Galileii
plângea și ea în plânsul meu.

Acum, târziu, mă-ntorc la Cruce,
și cuiele le scot din ea...
Zadarnic! Rana tot rămâne,
în mâna Lui și-n mintea mea.

De catifea e astăzi cerul
și cântă îngerii din stea ...
Pe mine doar mă arde gerul,
când re trăiesc jertfirea Sa.

Iertare, Doamne, doar aș vrea.

Lazar Magu

„o hârtiuță” din viața poetului

Jonatan Piroșca

La căpătâiul unei surori bolnave
iunie 27, 2009

Ana Stănescu are 88 de ani și se pregătește pentru întâlnirea cu Cerul. Aseară, grupul nostru de prieteni întru ucenicie i-am făcut o vizită acasă. Era în pat, dar de o luciditate și de o vioiciune impresionante. A cântat în corul Bisericii până la 77 de ani!

Pregătisem pentru ea o poezie, dar am uitat acasă ochelarii, așa că a trebuit să citească Sorina. Și a făcut-o mult mai expresiv decât mine. Bătrâna a dorit să păstreze hârtiuța pe care erau scrise versurile. „*Vrea să i le arate Domnului...*”, mi-am zis. Dar eu vreau să v-o arat și vouă:

Anei Stănescu

La căpătâiul văilor plângerii
Unde Dumnezeu finisează castele,
S-au înfățișat împreună cu îngerii
Și lacrimile curgând, ale mele.

De o viață adunate,
Ca niște buburuze pe o surcea,
Așteptau să fie alinate
De palma Sa.

Lacrimi de bucurie sau de amar,
De întoarcerea celuiilalt obraz, sau de dor,
Pe toate El le păstra întru har
Ca pe cel mai prețios odor.

Tu știi cum e când anii zboară scurt
Și zilele sunt grele, ne-ndurate...
Dar Dumnezeu, ce te iubește mult,
Te-ntreabă tot mai des de sănătate.

Și îi răspunzi cu un oftat ușor:
O, Doamne bun, ce bine e acasă,
E-adevărat că nu mai cânt în cor,
Dar pleoapa-mi peste liniște se lasă.

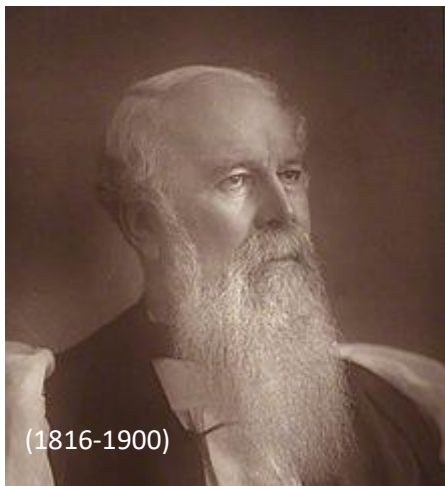
Atunci El ia un înger de-al său vis
Și ți-l așează bun balsam pe rană:
„*Privește, libertatea ți-am deschis
Cum îți deschide cerul o sprinceană!*”

Și te sărută ca în respirații
De alergare-n câmpuri cu otavă:
Când te vei îndrepta zâmbind spre zări
Eu te voi îmbrăca în trup de slavă!”

Gânduri pentru tineri

J. C. Ryle

(1816-1900)

Deși îmbătrânesc pe zi ce trece, sunt câteva lucruri pe care mi le amintesc foarte bine din zilele tinereții mele. Îmi amintesc foarte bine bucuriile și tristețile, speranțele și temerile, ispitele și dificultățile, judecățile greșite și sentimentele nutrite față de persoanele nepotrivite, erorile și aspirațiile, toate lucrurile care înconjoară și însoțesc viața unui tânăr. Aș fi foarte recunoscător dacă aș putea să spun ceva care să țină măcar un tânăr pe direcția cea bună, să-l păzească de greșelile și păcatele care îi pot afecta viitorul, atât în această viață cât și în veșnicie. Vreau să stabilesc câteva reguli de comportament și îi îndemn pe toți tinerii să le urmeze.

În primul rând, hotărâți-vă ca imediat, cu ajutorul lui Dumnezeu, să renunțați la orice păcat cunoscut, oricât de mic ar fi. Priviți înăuntrul vostru, fiecare dintre voi. Cercetați-vă inimile. Vedeți vreun obicei despre care știți că e greșit în ochii lui Dumnezeu? Dacă da, nu amânați nicio clipă măcar și atacați-l. Hotărâți-vă imediat să renunțați la el. Nimic nu întunecă mai mult ochii minții și nu amortăște mai mult conștiința decât un păcat permis. Ar putea fi unul mic, însă nu e cu nimic mai puțin periculos. O spărtură mică va scufunda un vas mare, iar o mică scânteie va aprinde un foc mare; tot așa un păcat mic va ruina un suflet nemuritor. Luați sfatul meu și nu iertați niciodată un păcat mic. Lui Israel i s-a poruncit să ucidă fiecare Canaanit, mic și mare.

Aționați pe același principiu și nu arătați nicio milă păcatelor mici. Bine spune cartea **Cântarea Cântărilor**: „*Prindeți-ne vulpile, vulpile cele mici, cari strică viile*” (*Cântarea Cântărilor* 2:15).

Puteți fi siguri că niciun om stricat n-a intenționat să devină atât de stricat încă de la început. Însă a început permițându-și unele păcate mici, care au condus la păcate mai mari, care în timp au produs păcate și mai mari, până a ajuns astfel la starea nenorocită în care se găsește acum. Când *Hazael* a auzit de la *Elisei* despre lucrurile oribile pe care avea să le facă într-o zi, a spus cu uimire: „*Dar ce este robul tău, câinele acesta, ca să facă lucruri așa de mari?*” (2 *Regi* 8:13). Însă a permis păcatului să prindă rădăcini în inima lui, iar în final le-a făcut pe toate.

Tinerilor, împotriviți-vă păcatului încă de la început. Poate că pare mic și nesemnificativ, însă aveți grijă la ce spun, împotriviți-vă lui, nu acceptați niciun compromis, nu lăsați ca păcatul să locuiască în liniște și fără să fie tulburat în inima voastră. Nu există nimic mai fin decât vârful unui ac, însă odată ce a făcut o gaură, trage după el întreaga ață. Amintiți-vă cuvintele Apostolului: „*Puțin aluat dospește toată plămădeala*” (1 *Corinteni* 5:6).

Mulți tineri v-ar putea povesti cu părere de rău și rușine că punctul de pornire pentru ruina tuturor planurilor lor de viitor a fost tocmai ce vă spuneam, cedarea în fața păcatului la începuturile acestuia. Ei au început cu obiceiuri de înșelătorie și necinste în lucruri mărunte, care apoi au crescut. Pas cu pas, au trecut de la rău la mai rău, până au făcut toate lucrurile pe care odată le credeau imposibile, iar în final și-au pierdut poziția, caracterul, pacea și aproape că și-au pierdut sufletul. Au lăsat o spărtură în zidul conștiinței, pentru că părea mică, însă odată ce a fost lăsată în pace, spărtura a crescut din ce în ce mai mult, în fiecare zi, până când în timp întregul zid părea se prăbușească.

Amintiți-vă de acest lucru în special când e vorba de adevăr și onestitate.

Aveți grijă cum roștiți și cea mai mică silabă. „*Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari*” (*Luca* 16:10). Indiferent ce vrea să creadă lumea, nu există păcate mici. Toate marile clădiri sunt făcute din părți mai mici, prima piatră e la fel de importantă ca oricare alta. Toate obiceiurile sunt formate printr-o succesiune de acțiuni mai mici, iar prima dintre ele are mari consecințe. Toporul din fabulă s-a rugat de copac să-i dea doar o bucătică de lemn ca să-și facă o coadă, pe urmă n-o să-l mai deranjeze. A obținut bucata, apoi în scurt timp a tăiat toți copacii. Diavolul vrea să permită unui singur păcat micuț să-și găsească loc în inima voastră, știind că în curând întreaga inimă va fi a lui. E o zicală înțeleaptă: „*Nimic nu e mic între noi și Dumnezeu, pentru că Dumnezeu e un Dumnezeu infinit*”.

Există două moduri prin care poți coborî din vârful scării; unul este să sari de pe scară, iar al doilea este să cobori treaptă cu treaptă: amândouă metodele te vor aduce pe pământ. La fel, sunt două moduri în care poți merge către iad; primul este să intri în iad cu ochii deschiși - puțini oameni fac asta; celălalt este să cobori în iad pășind pe treptele păcatelor mici - mă tem că această metodă este foarte des întâlnită. Dacă te obișnuiești cu câteva păcate mici, în scurt timp vei dori mai multe. Chiar și un păgân ar putea spune: „*Cine a fost vreodată mulțumit cu un singur păcat?*”. Dacă te obișnuiești cu păcatele mici, atunci drumul tău în viață va fi mai rău și mai rău, cu fiecare an care trece. *Jeremy Taylor* a descris foarte clar progresul păcatului într-un om:

Mai întâi îl surprinde, apoi devine plăcut, apoi ușor, apoi încântător, apoi frecvent, apoi obișnuit, apoi un mod de viață! Atunci omul nu mai simte vinovăția, apoi se încăpățânează, apoi se hotărăște să nu se mai pocăiască, apoi e blestemat.

Tinerilor, dacă nu vreți să se ajungă la asta, amintiți-vă de regula pe care v-am dat-o azi: hotărâți-vă imediat să renunțați la fiecare păcat cunoscut.

Dima - Drumul spre Tesalonic

Păstor Cornel Ghiță,
Maranata, Melbourne

Despre Dima citim în Filimon 24, că a fost ucenicul pe care apostolul Pavel l-a numit tovarăș în lucrare. În Coloseni 4:14 este doar amintit cu numele, iar în ultima scrisoare pe care apostolul Pavel a scris-o din închisoarea din Roma, cu puțin timp înainte de a muri, spune : „*Căci Dima din dragoste pentru lumea de acum m-a părăsit, și a plecat la Tesalonic*”.

Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem este cum se poate ca dintr-un tânăr în care apostolul Pavel a văzut atât de mult potențial, un tânăr care a avut privilegiul să fie un ucenic al apostolului Pavel, să ajungă să-l părăsească pe Pavel, lucrarea și foarte probabil și pe Domnul?

Un răspuns posibil este că Dima a luat hotărârea de a-L urma pe Cristos, fără să socotească prețul. Probabil a pornit cu ideea greșită că pe drumul crucii sunt numai flori. Poate l-a auzit pe apostolul Pavel predicând cu putere Evanghelia, poate a fost martor la minuni de vindecare pe care Dumnezeu le-a făcut în mijlocul lor, poate Dima a văzut cum mulți tineri și bătrâni, cu lacrimi în ochi, au luat decizia de a-L urma pe Cristos și, influențat de atmosfera aceea înălțătoare, a luat hotărârea să-L urmeze și el pe Cristos.

Nu știm împrejurările care au condus la decizia lui Dima de a-L urma pe Cristos, dar știm „*că din dragoste pentru lumea aceasta*”, mai târziu, atunci când apostolul Pavel a avut mai mare nevoie de el, Dima i-a întors spatele, a renunțat la lucrare și l-a părăsit pe Domnul. Apostolul Ioan spune: „*Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el*” (1 Ioan 2:15). Dima a iubit lumea mai mult decât pe Cristos. Ce mare contrast este între el și apostolul Pavel, care nu doar că a renunțat la lume și la ceea ce lumea putea să-i ofere, dar el le-a considerat ca un gunoi comparativ cu a-L avea și a-L cunoaște pe Cristos (Filipeni 3:7,8).

Gândindu-ne la Dima, ne dăm seama că și astăzi sunt mulți care se aseamănă cu el. Unii poate nu au ajuns încă în Tesalonic, ci sunt doar pe drumul spre Tesalonic. Alții încă sunt împreună cu Pavel, dar dragostea pentru plăcerile păcătoase din lume este tot mai mare și dorința de a porni spre Tesalonic este tot mai puternică. Dacă te uiți în inimă și constăți o răceală, o indiferență sau o apatie la tot ce este sfânt, aceasta înseamnă că puțin câte puțin ai început să te îndepărtezi de Domnul și să iei drumul spre Tesalonic.

Imaginează-ți că ne întâlnim cu Dima în timp ce el mergea spre Tesalonic. Ce întrebări crezi că ar trebui să-i punem? Prima întrebare care ar trebui să i-o punem lui Dima este :

„Dima, nu știi că Domnul Isus a murit și pentru tine?”.

Când dragostea pentru spiritul păcătos al lumii începe să-și găsească loc în inima unui om, automat dragostea pentru Dumnezeu și pentru tot ce este voia lui Dumnezeu începe să iasă afară din inima aceea. De aceea apostolul Ioan spune: „*Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el*” (1 Ioan 2:15). Ioan continuă și spune : „*Și lumea și pofta ei trece, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac*”. Cu alte cuvinte, nu se poate, în aceeași inimă, să ai dragoste și pentru Dumnezeu și pentru lume în același timp. Locul unde vedem cel mai bine dragostea lui Dumnezeu pentru noi este la cruce. Acolo vezi cum Dumnezeul Atotputernic, Cel care a creat Universul, a venit în lumea noastră și s-a dus hotărât la cruce, purtând păcatele noastre. Un om care ajunge să vadă dragostea lui Dumnezeu și să guste ce bun este Domnul, nu poate să fie îndrăgostit de lume. Dragul meu Dima, tu, care din dragoste pentru lumea aceasta ai întors spatele lui Dumnezeu, nu știi că Isus Cristos a murit pentru tine ? Dacă știi acest lucru este de neconceput să îi întorci spatele și să mergi spre păcat.

O altă întrebare pe care ar trebui să i-o punem lui Dima, este:

„Dima, nu știi că ai o lucrare de făcut?”

Fiecare om slujește pe cineva. Prin viața pe care o trăiești, contribui la construirea unei împărății. Împărăția lui Dumnezeu sau împărăția diavolului. Biblia ne spune că fiecare om care se naște pe lume se naște în împărăția întinericului (Efeseni 2:1). Când un om se întoarce la Dumnezeu, este smuls din împărăția întinericului și este transferat în Împărăția lui Dumnezeu. Când un om se întoarce la Dumnezeu, el își schimbă stăpânul, și acum Dumnezeu, împreună cu el și cu toți răscumpărații Lui, își zidește Împărăția. Prin modul cum noi trăim, prin felul cum ne folosim darurile, noi lărgim împărăția lui Dumnezeu.

Apoi cred că ar trebui să-l întrebăm pe Dima, cel care mergea spre Tesalonic, căutând plăcerile lumii acesteia:

„Dima, nu știi că lumea nu poate da împlinire?”

Diavolul vine înaintea oamenilor oferindu-le tot felul de plăceri păcătoase. Aceste plăceri Biblia le numește „plăceri de o clipă”. Dar păcatul este ca un lanț. De fiecare dată când muști din el, tu ești înfășurat cu lanțuri tot mai grele, din care nu poți să scapi. Devii rob păcatului și acum începi să simți durerea și rușinea pe care acel păcat o produce.

Lumea și tot ceea ce lumea oferă nu pot da împlinire sufletească. Dumnezeu este singurul care poate să împlinească sufletul nostru. „Dacă Fiul vă face liberi, veți fi cu adevărat liberi”. „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28).

Mai este o întrebare care cred că ar trebui să o punem:

„Dima, tu chiar nu știi că va fi o zi a judecății ? Nu știi că va veni o zi când vei sta înaintea Marelui Judecător și va trebui să dai socoteală de viața ta?”

Profetul Amos spune: „Pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeul tău!” (Amos 4:12). De ce ? Pentru că este o zi de judecată. Această pregătire trebuie și poate fi făcută doar atât cât trăim pe acest pământ.

Cum ne putem pregăti ? Venind la Dumnezeu cu pocăință și credință.

În cartea Apocalipsa citim că Domnul Isus va ședea pe scaunul Mare și Alb, iar împreună cu El acolo vor fi toți cei care au crezut în El, care de-a lungul istoriei au

crezut și și-au spălat hainele în sângele Mielului. Jos, în fața scaunului de judecată, vor fi toți oamenii care au trăit pe pământul acesta și au ales să-L respingă pe Domnul Isus. Va fi o zi cumplită pentru toți cei care vor fi în mulțimea aceea. Dar cred că cel mai cumplit va fi pentru Dima și pentru toți Dima din toate timpurile. El nu va putea să privească spre fața strălucitoare a Celui care stă pe scaun, dar undeva, în grupul celor răscumpărați, va începe să recunoască pe cineva: „Cu acela am fost la clasele de copii la Biserică. Cu celălalt am mers la Biserică.... Dar eu, pentru că am ales dragostea pentru lume, am întors spatele Celui care a murit pentru mine”. Atunci, Dima va striga: „Munților, cădeți peste mine...” Atunci Dima va vedea realitatea pe care nu a vrut să o vadă cât timp a fost în viață, pentru că a fost orbit de păcatele cu care diavolul l-a amăgit mereu: neiertare, minciună, destrăbălare, mândrie... Pentru toate gunoariile acestea, el a întors spatele lui Cristos.

Cred că este important ca fiecare să ne analizăm pe noi înșine. Sunt cumva un credincios obosit, plictisit, dragostea pentru Domnul s-a răcit, credința mea a slăbit...? Dacă constăți că ești în Tesalonic, sau pe drum spre Tesalonic, sau ești încă cu Pavel, dar cochetezi cu idea să mergi la Tesalonic deoarece dragostea pentru Tesalonic este tot mai mare, este momentul să te întorci la Domnul cu pocăință și credință reală. Este momentul să faci liniște în inima ta și să auzi cum te întreabă Dumnezeu:

„Dima, nu știi că Domnul Isus a murit pentru tine? Nu știi că El are o lucrare pentru tine? Nu știi că doar Domnul poate să-ți dea împlinire? Nu știi că va fi o zi a judecății?”

Dacă până acum nu te-ai hotărât pentru Domnul, cred că acum este momentul să faci lucrul acesta. Spune-l Domnului:

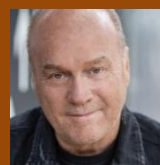
„Doamne, vreau să-Ți spun că te aleg pe Tine, vreau să-Ți mulțumesc pentru că ai murit în locul meu. Te rog ține-mă lângă Tine și nu mă lăsa să fiu ademenit de lucrurile din lume”.

la hotărârea aceasta și Domnul o să continue să binecuvânteze, să cerceteze și să împlinească toate deciziile bune pe care le-ai luat.

CARE ESTE SENSUL VIEȚII?

Păstor Greg Laurie, *Harvest Ministries*

Mulți oameni cred că sunt pe acest pământ pentru a-și pune amprenta asupra societății sau pentru a-și face o carieră și a-și câștiga existența, sau pentru a avea o familie. Ei cred că sunt aici pentru a-și găsi fericirea personală. Dar Biblia ne învață că suntem puși pe acest pământ, în primul rând ca să-L cunoaștem și să umblăm cu Dumnezeul care ne-a făcut și pentru a aduce slavă Numelui Său. Și, ca rezultat, nu vom găsi niciodată fericirea adevărată, până nu vom începe să trăim pentru a îndeplini acest scop.

Conferința de tineret Philadelphia, Melbourne

ÎNCHINĂTORI ÎNTR-O LUME CONFUZĂ

„Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită” (Romani 12:1,2).

A fost un weekend deosebit la Biserica Penticostală Română Philadelphia.

Departamentul de tineret al Bisericii a organizat Conferința de tineret, la care a invitat tineri din toate Bisericile penticostale și baptiste din Melbourne și Australia. Au răspuns invitației tinerii din Perth, Port Pirie, Adelaide, Gold Coast, Ashburton (NZ) și Melbourne. Invitat, pentru a transmite Cuvântul lui Dumnezeu, a fost fratele Păstor Prof. Dr. Leonard Semenea, din Seattle, SUA.

Păstor Leonard Semenea

Vineri, 20 Septembrie, au slujit tinerii de la Biserica Penticostală Port Pirie (păstor Gabi Cocea) și de la Biserica Grace Gold Coast (păstor Emanuel Curea), iar mesajul divin ne-a chemat să conștientizăm nevoia de mântuire, înțelegând starea de păcat în care suntem. Sâmbătă, 21 septembrie, și-au adus aportul prin cântare tinerii din Biserica Penticostală Tabor Melbourne (păstor Mircea Cîmpean) și tinerii de la Prima Biserică Baptistă din Australia (păstor Teofil Ciortuz). Tema prezentată a fost despre valoarea Bibliei - Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. Duminică, 22 Septembrie, sala de cult a Bisericii Philadelphia a fost plină de frați și surori, tineri și mai în vârstă, doritori să se închine lui Dumnezeu „în duh și adevăr”. Au cântat tinerii de la Biserica Baptistă Maranatha Melbourne (păstor Cornel Ghiță) și tinerii de la Biserica Penticostală Betania Melbourne (păstor Pavel Moza).

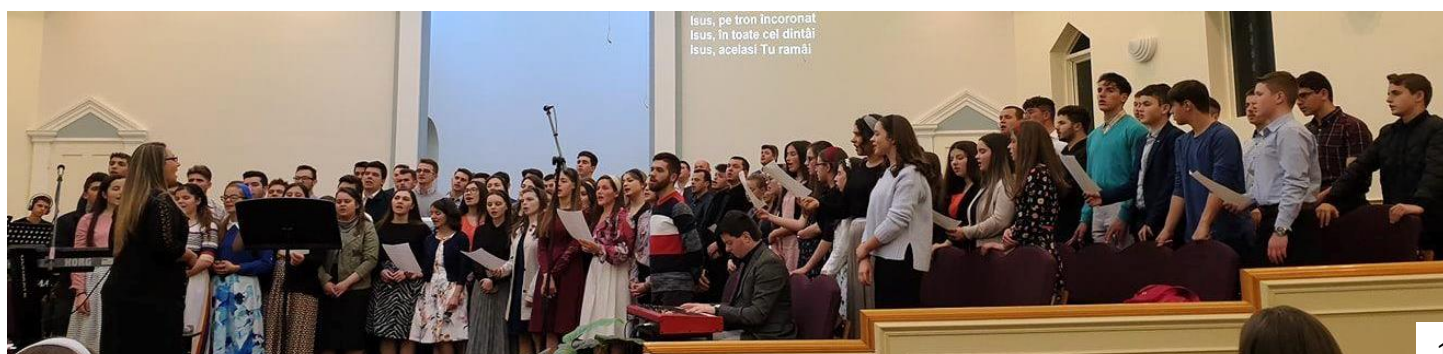

Mesajul fratelui Leonard Semenea a completat cele doua mesaje precedente, accentul căzând pe Persoana Domnului Isus Cristos, ca Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru. Concluzia mesajelor divine a fost aceasta:

- **AVEM NEVOIE DE MÂNTUIRE DIN STAREA DE PĂCAT ÎN CARE SUNTEM,**
- **MÂNTUIREA SE REALIZEAZĂ DOAR ÎN CONFORMITATE CU CEEA CE ESTE SCRIS ÎN SCRIPTURĂ,**
- **MÂNTUIREA ESTE POSIBILĂ PRINTR-O SINGURĂ PERSOANĂ - ISUS CRISTOS, FIUL LUI DUMNEZEU!**

În fiecare seară, tinerii de la Philadelphia au cântat, conducând timpul de laudă și închinare mult apreciat de cei prezenți. Grupa de adolescenți (înv. Betty Buciu), corul de tineret (dirijor Carmen Spătaru), orchestra de viori (dirijor Tabita Buciu) și grupul condus de fratele Dan Spătaru au dat slavă lui Dumnezeu prin deosebitele cântări interpretate. Suntem recunoscători lui Dumnezeu pentru tot harul oferit în aceste zile, dar aducem mulțumire tuturor celor implicați în organizare: păstor Gabi Izsak, păstor Doru Mureșan, lider de tineret Isaia Pașca, Comitetului de conducere și Administrare a Bisericii, sound system, surorile de la bucătărie, etc. Reușita acestor seri ne încurajează și obligă la a organiza alte evenimente de acest fel, totul pentru slava lui Dumnezeu!

Consemnează păstorul Gabi Izsak

Vassphotography.com

Lidia Crișan, Perth

Dumnezeu?

Cât de mult îl iubim pe Dumnezeu? Cum știm că îl iubim și că nu este doar o afirmație goală? Pentru că și între așa zișii creștini sunt mulți care spun cu gura că îl iubesc pe Dumnezeu dar cu fapta îl tăgăduiesc.

Cei mai mulți creștini au azi un Dumnezeu de conveniență - îl păstrează bine, ca pe o bijuterie undeva într-o cutie și îl scot afară doar atunci când au nevoie de sănătate, de călăuzire, de protecție. Când e vorba de iubire, cuvintele nu sunt destule. Și aceasta nu o spun doar eu. Apostolul Ioan ne îndeamnă în 1 Ioan 3:18: „*Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul*”. Există un mod de a măsura dragostea noastră pentru Dumnezeu? Desigur. În meditațiile noastre din următoarele numere vom încerca să înțelegem ce înseamnă a-L iubi pe Dumnezeu. Este ușor să spunem că îi iubim pe părinți, pe soț, pe soție sau pe copii, pentru că îi vedem în fiecare zi. Dar cum putem spune că îl iubim pe Dumnezeu, pe care nu L-am văzut niciodată? Biblia nu ne lasă în confuzie nici în acest domeniu.

Domnul Isus le spune ucenicilor, care au avut harul și să-L vadă: „*Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi, și Mă voi arăta lui*” (Ioan 14:15, 21). Dragostea față de Dumnezeu se manifestă atunci când păzim poruncile pe care ni le-a lăsat în Scriptură, când ascultăm de El în toate lucrurile. Ascultarea de Dumnezeu este costisitoare. Să ne gândim la Avraam, părintele celor credincioși, care a trebuit să renunțe la familia tatălui său, la țara sa și apoi la copilul său. Nu puțini se ceartă cu Dumnezeu și se revoltă atunci când Dumnezeu le răpește pe cineva drag de lângă ei. Cum ai reacționa tu sau

eu, dacă Dumnezeu ne-ar cere să renunțăm la ce avem mai scump de dragul Lui? Poți spune în momentul acesta că îl iubești pe Dumnezeu mai mult decât orice pe lume? Ești gata să accepți și să împlinești orice ți-ar cere să faci? Aceleași întrebări mi le pun și mie. Este doar prima parte din acest test. Un lucru pe care am ajuns să-l înțeleg din acest studiu este că, Dumnezeu ne cunoaște și știe cât îl iubim de mult. Pe oameni putem să-i mințim, dar nu și pe Dumnezeu. Apoi am ajuns să înțeleg că și atunci când Dumnezeu ne pretinde să împlinim poruncile Lui, tot pe noi ne are în vedere și binele nostru. El știe cât de dureroase sunt consecințele păcatului de orice fel și El vrea să ne scutească de suferințe inutile.

Un al doilea test al dragostei noastre față de Dumnezeu se măsoară după dragostea pe care o avem pentru frați, surori, membrii familiei, pentru toți oamenii. Nu putem spune că îl iubim pe Dumnezeu și să îi urâm pe semenii noștri. Dacă zice cineva: „*Eu îl iubesc pe Dumnezeu, și îl urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să-L iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede? Și aceasta este porunca, pe care o avem de la El; cine îl iubește pe Dumnezeu, îl iubește și pe fratele său*” (1 Ioan 4:20-21, 5:2).

Ura nu se manifestă numai prin crimă, ci și prin resentiment, amărăciune, gelozie, invidie, răutate, discriminare, etc. O relație ruptă cu un frate sau cu un coleg, sau cu cineva din familie, mai ales când ruptura s-a produs din pricina noastră, nu este o mărturie bună în lume și nici un semn de dragoste. Dragostea este împlinirea Legii și porunca lui Dumnezeu nu poate fi clară decât atât: „*Să-L iubești pe Domnul Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată puterea, cu tot*

cugetul tău, și pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Apostolul Ioan merge și mai departe și ne spune în cap 3:16: „*Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El și-a dat viața pentru noi; și noi trebuie să ne dăm viața pentru frați*”. Să poți să-ți dai viața pentru un frate al tău este un gest de dragoste supremă. „*Dumnezeu*”, - ne spune tot Ioan, „*este dragoste, și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el*”. Dacă am cunoscut cu adevărat dragostea lui Dumnezeu și dacă El trăiește în noi, nu vom avea probleme ca să nu-i putem iubi pe frați. Dragostea este un sentiment, dar este și o alegere, și uneori ne putem goli de dragoste, dar știind că Dumnezeu este sursa dragostei, putem apela oricând la El ca să ne umple din nou și din nou.

Faptul că ai dragoste pentru frați este un semn că ești născut din nou: „*Prea iubiților, să ne iubim unii pe alții, căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu, și cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește, n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste*” (1 Ioan 4:7-8). Apostolul Petru ne spune că dragostea acopere o sumedenie de păcate (1 Petru 4:8). Este așa de simplu să ne verificăm prin cuvântul lui Dumnezeu, atât dragostea față de Dumnezeu cât și dragostea față de frați. Dar dacă tu însuși nu ai cunoscut dragostea lui Dumnezeu, nu vei fi niciodată în stare să o dai și altora. Poate că e necesar să mergi mai întâi pe la cruce și acolo să vezi cât de mult te-a iubit Dumnezeu și ți-a iertat, și atunci vei fi în stare să iubești pe alții cu dragostea lui Dumnezeu. Cât este de simplu, numai să vrei.

va urma

Biserica Baptistă Maranata Melbourne

*Bucurie în familia Benone Micuț, bucurie în familia mare a Bisericii Maranata.
La mulți ani împreună cu Domnul, în mijlocul celor dragi, Beni.*

COPII PENTRU CRISTOS

De la Viorica Jorza, din tabăra Vârfurile, la final

*Cu bucurie vă trimitem
veștile noastre la
încheierea taberelor de
vară. Dumnezeu a lucrat
cu putere și suntem
recunoscători. Mulțumim
pentru ajutorul și
rugăciunile voastre,
sunteți o mare încurajare
pentru noi!*

Vizită la Christchurch, Noua Zeelandă

*În perioada 13-15 Septembrie,
fratele păstor Teofil Ciortuz,
însoțit de fiica sa, Sarah Ciortuz,
și de tânărul Edy Garcia, au
vizitat credincioșii români din
Christchurch, Noua Zeelandă.*

*A fost o mare binecuvântare să
studiem Scripturile și să avem
părtășie frățească.*

Ne vom întoarce întotdeauna cu bucurie să ne vizităm frații și surorile în Cristos. Încurajăm pe toți cei doritori de misiune să ia legătura cu fratele păstor Cadmiel Vlașin și să planuiască o vizită de neuitat în frumoasa țară de la capătul lumii. Păstor Teofil Ciortuz

DIN EPISODUL TRECUT:

În acea zi, judecătorul m-a lăsat în libertate, sub grija lui Bill și a Misiunii Cafe Care. Am mers acasă bucuroasă, dar nu pentru multă vreme. În 15 Septembrie am fost răpită din locuința mea de un grup de criminali. M-au dus într-o casă în Saint Kilda unde m-au vândut pentru a-și recupera banii pe care îi datoram.

Aici am trăit cele mai grele zile din viața mea pentru trei săptămâni. Am crezut că nu voi supraviețui, dar în 10 Octombrie o femeie m-a dezlegat și m-a lăsat să plec acasă. Eram bolnavă, plină de sânge și cu dureri în tot corpul. Așa am ajuns la apartamentul meu. Mă așteptam să fiu ridicată iar de acești oameni. Primul lucru care l-am făcut a fost să-l sun pe Bill. I-am spus în ce situație eram și l-am rugat să vină să mă ia cu el. Am închis telefonul și m-am plecat pe genunchi. M-am rugat: „Doamne Isuse, am nevoie de Tine, am nevoie de Tine să vii în inima mea, să iei aceste droguri de la mine, să-mi iei durerea din ființa mea, am nevoie de Tine, Isuse, să-mi schimbi viața. Nu mai vreau să trăiesc așa cum trăiesc acum. Doamne, dacă nu poți să mă ajuți, lasă-mă să-mi iau viața, nu mai pot să trăiesc, viața este prea grea pentru mine”. Apoi am tăcut. Am simțit o schimbare în mine, dar nu am putut înțelege ce se întâmplă. Bill a venit, cu toate că soția lui s-a temut că o să-și piardă viața împreună cu mine. Când a venit el, la ușă erau oameni care voiau să mă ia din nou sau să mă împuște. Îi puteam auzi și i-am spus lui Bill: „Vreau să merg cu tine, dar cred că acești oameni ne vor ataca”. Bill mi-a spus: „Nu, Venessa, ei nu au putere asupra noastră, pentru asta ne-am rugat”. Am ieșit pe ușă și am trecut printre acești oameni ca și când ei nu ne vedeau. Atunci am avut convingerea că Dumnezeu este cu mine, L-am acceptat ca o realitate în viața mea. Am mers la mașină și Bill m-a dus acasă la el. Împreună cu soția lui s-a rugat pentru mine și apoi m-am culcat. M-am culcat rănită, sângerând, zdrobită și fără dorință de viață și m-am trezit o nouă persoană. Am simțit Duhul Sfânt în ființa mea. Nu

am mai avut dorință de droguri, nici de viața pe care am lăsat-o în urmă, eram o ființă nouă.

Bill și soția lui, Barbara, m-au ajutat în continuare. Au avut mult de lucru cu mine, dar am știut că sângele Domnului Isus Cristos m-a curățat și m-a spălat. Vechea mea viață s-a dus, noua mea viață a început. În lunile care au venit am avut alte cazuri la tribunal care trebuiau rezolvate. Când am mers la tribunal, oamenii care m-au răpit erau și ei acolo, în fața mea. M-am dus la ei și, prin puterea Duhului Sfânt și cu dragostea lui Cristos, le-am spus: „Eu v-am iertat pentru tot ce mi-ați făcut, și mie îmi pare de asemenea rău de tot”. Ei mi-au răspuns că nu mă mai cunosc, nu mai sunt eu, Venessa de mai înainte, și ceva s-a întâmplat cu mine, cu vorbirea mea și viața mea. Le-am răspuns: „Este Isus, L-am primit pe Isus în viața mea. Prin Puterea Duhului Sfânt pot să vă iert și pot să doresc și pentru voi salvarea”. În acea zi acuzațiile mele au fost anulate de tribunal, Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunea.

De atunci am devenit o ființă nouă. Nu m-am poticnit niciodată, nu am folosit droguri de patru ani. În fiecare zi cer de la Dumnezeu să mă umple cu Duhul Sfânt: „Ajută-mă să văd cu ochii Tăi, să vorbesc cu gura Ta, să iubesc cum Tu ai iubit când ai umblat pe pământ”.

În fiecare zi repet Ieremia 29:11: „Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace, și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde”. Planurile Domnului sunt pentru mine să-mi dea o viață mai bună, o speranță. Acum sunt o ființă schimbată. Trecutul meu

s-a dus, Domnul nu-și mai amintește de el, eu cred asta cu viața mea. Trăiesc acum și lucrez într-o casă care se ocupă de femeile care au nevoie de ajutor. Le ajut să caute o nouă viață, să-L cunoască pe Domnul Isus. Lucrez de asemenea între femeile prostituate, vorbesc cu 120 de femei și le arăt dragostea lui Cristos. Dumnezeu mi-a scos în cale un bărbat creștin și în patru săptămâni ne căsătorim. Trăiesc pentru Isus, respir pentru El, și El îmi insuflă viață în fiecare zi. Fără Isus sunt un nimic. Dragostea Lui mă face să plâng, dragostea Lui pentru mine și pentru fiecare dintre noi, dragostea care l-a făcut să moară pe cruce pentru noi toți. Sângele Lui prețios a curs pentru ca noi să fim curățiți de păcate, să fim liberi. Duhul Lui Cel Sfânt este oferit tuturor, ca să nu mai trăim pentru plăcerile noastre, ci să trăim ca să-L slujim pe El.

Relația mea cu familia s-a restaurat. Îmi pot vedea copii săptămânal, vorbesc cu ei la telefon în fiecare zi. Văd cu toții ceea ce Isus a făcut în viața mea. Mă văd cu mama mea după opt ani. Și ea L-a primit pe Domnul în viața ei. Cu două săptămâni în urmă l-am văzut pe tata după șapte ani. Înainte de a merge la casa lui, m-am rugat ca Duhul Sfânt să meargă înaintea mea în acea casă și să atingă inimile tuturor. Când am intrat pe ușă, tatăl meu a venit la mine și m-a îmbrățișat și mi-a spus: „Am crezut că ai murit, dar acum văd că ești în viață, Venessa”. Pentru toate câte a făcut pentru mine, eu îi dau glorie și mulțumire Domnului Isus, am să mă închin Lui și am să Îl iubesc atâta timp cât o să trăiesc, și am să trăiesc numai pentru El toate zilele vieții mele. Amin.

Dincolo de ultima poartă!

Silvia Tărniceriu

Din cartea „Dumnezeu îmi cunoaște măsura”

(În anul 1981, la 23 August, s-a dat un decret prin care anumite condamnări din penitenciarele din România au fost grațiate. Aparent, de acest decret a beneficiat și Silvia Tărniceriu, deținută la Penitenciarul de femei din Târgșorul Nou. Dar nu a reușit să treacă ultima poartă a închisorii când a fost rechemată - Greșeală, numele ei nu trebuia scris, înapoi în celulă).

Ne-am schimbat din nou în haine vărgate și ne-am aliniat afară, în curte, așteptând să ne ducă la lucru sau în celulă. Am stat acolo mult și bine până s-au gândit unde să ne pună. Eram bucuroasă că pe mine și pe Elena ne-au pus în aceeași celulă. Când au venit celelalte femei de la lucru, s-au uitat la noi de parcă ar fi văzut ceva necurat! Elena lăcrimase puțin afară, lângă geam, dar mie mi s-a împietrit din nou inima și n-am putut plânge. I-am zis doar Elenei că încă nu am absolvit „Cursul de reeducare” și, probabil, că și Domnul mai avea de lucru cu noi.

Seara am mers la masă, apoi am venit înapoi în celulă și în noaptea aceea am fost pusă *planton doi*. Toate celelalte deținute se uitau la noi și se așteptau să ne vadă ca ieșite din minți după toată tensiunea la care am fost supuse în ziua aceea. Cred că așa am fi fost dacă nu era Domnul de partea noastră ca să ne întărească. S-a făcut ora zece și s-a dat stingerea. Ne-am urcat tot la patul trei, dar, de data asta, eram câte una în pat și paturile unul lângă altul. Am stat întinsă în pat meditănd la ziua aceea. Apoi m-am trezit iar vorbind cu Dumnezeu:

„Doamne, Dumnezeule, ei pot să greșească și iată că au greșit! Dar Tu nu greșești! Tu ești Dumnezeu și Cuvântul Tău este Da și Amin! Te rog frumos să îmi scrii numele de mai multe ori în Cartea Vieții, să fiu eu sigură că este scris acolo, pentru că nu aș vrea să mai trăiesc vreodată tragedia zilei de azi. Și ce a fost azi nu se poate compara cu ce va fi în ziua aceea când se vor citi numele acolo sus! Te rog acum să-mi dai putere ca să Te reprezint ca un copil supus și umil; și dă-mi pacea Ta care întrece orice pricepere”.

„Hei, Silvia, dormi?” mă ghionti Elena. Uite ce-am „șparlit” din geantă! Și îmi arată, pe sub pătură, albumul ei cu poze. Toate celelalte femei adormiseră, iar *plantonul unu* se plimba prin celulă. Am deschis prima pagină și ne-am uitat la câteva poze din copilăria

ei, apoi din anii tinereții noastre. Nu știu exact ce am văzut în una din ele că ne-a pufnit râsul și nu ne mai puteam opri. Fata de planton s-a uitat de câteva ori la noi foarte curioasă. S-o fi gândit că ne-am ieșit din minți după o zi ca aceea. Am vrut să-i spun ceva, dar nu am reușit, tot din cauza râsului. Am lăsat-o să creadă ce vrea. Elena râdea așa de tare și cu lacrimi, de zdruncina patul. Am ținut-o așa până aproape de ora doisprezece, când a trebuit să cobor la planton. Îmi place să cred că râsul nostru necontrolat a fost o modalitate prin care Dumnezeu a vrut să ne descărcăm de tensiunea zilei.

După vreo câteva zile, tot așa, seara, a venit comandantul și ne-a

chemat pe noi, cele patru, să ieșim afară din careu, și ne-a spus:

„Am primit un telefon de la Ministerul Justiției din București. Mâine veți pleca totuși acasă”. Dar eu i-am zis în mintea mea: *„Nu, domnule comandant, de data asta nu mă mai iei prin surprindere! Nu te cred! N-am să cred nimic până nu mă văd dincolo de ziduri și de poarte cea mare”.* Totuși, a doua zi ne-au scos din celulă, ne-au dus la magazie și ne-am îmbrăcat cu hainele noastre. Împreună cu Elena și celelalte două am trecut de prima poartă, care era deschisă, apoi am trecut și de a doua, care era tot deschisă. Așteptam parcă din nou strigătul comandantului și nu mă grăbeam să ajung la poarta a treia. Fiecare nerv din trupul meu era gata pentru comanda comandantului. Am ajuns lângă poartă. Nimic! Nici o poruncă! Poarta s-a deschis și, toate patru, am trecut prin ea. Nimic, nici un strigăt! Respirația îmi era întretăiată de emoție, iar inima îmi bătea în piept ca nebună. După ce am făcut câțiva pași dincolo de ultima poartă, am auzit poarta trântită în spatele nostru, și zgomotul zăvorului tras. Fără niciun cuvânt sau indicație în care parte să o luăm, am fost lăsate, așa, în afara porții, pe un câmp liber cât vezi cu ochii. La fiecare pas ne întorceam și ne uitam înapoi. Nu ne venea a crede că nu mai aveam

niciun milițian în spatele nostru. Ce frumos era câmpul și ce multă lumină era dincolo de ziduri...!

De undeva, din spate sau din față, mi-am auzit numele strigat:

„Silviaaaa!”. M-a trecut un fior ca de gheață și nu știm ce să mai cred...

„Nu se poate! E imposibil să știe cineva că noi ieșim azi din închisoare!”, i-am spus Elenei. M-am uitat înainte și, undeva, departe, lângă un gard de sârmă ghimpată, se distingeau două siluete de oameni. Nu

le-am putut distinge fețele imediat, dar mi-am zis din nou că e imposibil să fie cineva acolo pentru noi și să ne aștepte. M-am uitat în urmă și nu venea nimeni după noi. Și din nou am auzit:

„Lilaaa! Elenaaa!”. Și cele două siluete se desprinseseră una de alta alergând în direcția noastră. După mers și alergătură... I-am recunoscut. Era el, Daniel, prietenul meu, Daniel Brânzei, păstorul nostru! Ne-a găsit și aici... A venit după noi așa cum umblă un păstor după oile pierdute. Din urmă l-a ajuns Dana, soția lui. Ce întâlnire! Ne-am îmbrățișat și am plâns, apoi am râs și iar am plâns... și nu știam ce să zic și dacă trebuie să zic ceva... Am reușit totuși să-i întreb:

„Cum de-ați știut să veniți aici după noi?”.

„Păi cum măi, Lila, păstorul caută până găsește! Vă așteptăm aici de trei zile, de când s-a dat decretul. Când am văzut că n-ați ieșit în prima zi m-am dus la Ministerul Justiției și am întrebat de voi. La început n-au vrut să ne asculte, dar când le-am spus că nu plec de acolo până nu-mi dau un răspuns, mi-au spus că veți fi totuși eliberate. Și de atunci am venit în fiecare dimineață aici, și v-am așteptat”.

Noi, dincolo de ziduri, nu știam nimic, dar gândul că cineva ar mai fi vrut să ne țină acolo cine știe cât, m-a făcut să mă înfior. Dar am alungat acest gând! Acum eram libere și cât puteam privi cu ochii, peste câmp, era doar iarbă, pomi și flori. Nu mai erau ziduri și niciun milițian. Eram în drum spre casă.

Daniel venise cu fratele lui, Emil, cu mașina, și ne-au dus mai întâi la ei acasă. Nu știu de ce, dar îmi era rușine să mă întâlnesc cu oricine care m-ar fi cunoscut. Mă simțeam ca înfrântă după încercarea pe care am făcut-o de a fugi din țară. Acasă, Mica și Ticu, părinții lui Daniel, ne-au ieșit în drum și ne-au făcut o primire foarte frumoasă, cu flori pe masă, cu sarmale, friptură și prăjituri făcute de Dana și Mica. Numai că stomacurile noastre se făcuseră mici, n-am putut mânca decât câte puțin. Dar ne-am bucurat din plin de o baie caldă și săpun și șampon.

„Dar ce-i cu tine, Silvia? Te-ai schimbat”, mă întreabă Dana cu finețe. Apoi continuă: „Știu că nu ți-a fost ușor, dar de ce ești așa tăcută?”. I-am zâmbit doar. Știam că toți mă cunoșteau ca o fată vorbărească. Puteam vorbi două ore fără să mă opresc. Dar acum... n-aveam ce spune. Mă schimbam într-adevăr. Ea a spus:

„Lasă că o să ne rugăm și Domnul vă va ajuta să uitați și să vă refaceți după această experiență tristă”. Aș fi vrut să le spun toate prin câte am trecut, dar nu puteam.

Eram încă într-o stare de șoc. Dana mi-a spus:

„Mâine dimineață plecăm la Iași cu acceleratul de șapte”.

Chiar dacă locuința fratelui Brânzei era foarte modestă, m-am simțit ca într-un palat. Ne-am culcat ostenite de emoțiile zilei, dar n-am adormit decât târziu, în noapte. Patul era moale, cu cearceafuri curate și moi, cu perna moale din puf de gâscă... Lumina stinsă, se vedea doar lumina de la bucătăria din curte... Ce bine era cu lumina stinsă! Puteam să țin ochii deschiși și nu mă dureau.

Nu-mi aduc aminte dacă m-am rugat în seara aceea și dacă rugăciunea mea a avu cuvinte sau nu, dar îmi amintesc de lauda și mulțumirea care izvorau din lăuntru meu, îndreptându-se spre Dumnezeu care m-a trecut biruitoare și prin acest cuptor.

27 August 1981

~ Ziua eliberării din închisoare ~

La poarta familiei Vasile și
Carolina Brânzei în
București, cu Elena, Mica,
Daniela și Daniel Brânzei.

Camionul cu binecuvântări

Ioan Ciobotă

Radio Vocea Evangheliei Timișoara

Gândește-te că parchează în fața casei tale un camion mare, de 20 de tone.
Șoferul se dă jos și îți spune: „Camionul este plin cu binecuvântări de la Dumnezeu pentru tine”.
Ce fain ar fi să se întâmple asta în realitate...
Păi se și întâmplă în fiecare zi, nu? Doar că sunt „camioane” invizibile, sau vizibile doar cu ochii duhului...
Nu conțin lucruri care pier, ard sau se învechesc.

Ce ți-ai dori să fie în camionul tău cu binecuvântări ?
Să fie plin ochi cu ciocolată? Sau cu fripturi? Poate cu blugi rupți în genunchi sau haine „beton”? Sau poate cu televizoare sau calculatoare? Să se poată uita toata familia, după plăcere. Poate ți-ai dori să fie un pat moale și vreo trei zile în care să nu te mai sune niciun telefon, să nu te mai plângă niciun copil, să nu te mai întrebe soția sau soțul de ce una, de ce alta, iar de șefi, termene, proiecte și salarii să nu mai auzi... doar să dormi trei zile!

Ce altceva ai mai vrea să conțină camionul tău cu binecuvântări ?
Eventual să fie înăuntru o găleată cu bani, să poți să-ți plătești toate ratele la toate băncile astea care parcă te sufocă și îți iau aerul și respirația. Sau... unii își doresc altă soție, alt soț, alți copii, alți părinți, alte soacre, nurori sau șefi ? Sau poate ți-ai dori sănătate maximă, că doar „sănătatea e mai bună ca toate, nu?

Care îți este rugăciunea?

„Doamne, te rog trimite-mi și mie un camion cu binecuvântări, sau măcar un microbuz..., sau măcar pe cineva cu o bicicletă de binecuvântări... sau măcar o linguriță de binecuvântări”, sau:

„Doamne, dă-mi o inimă mulțumită și mulțumitoare, o inimă în care să locuiești Tu. O inimă plină de bunătate, ca fundul oceanului de apele care-l acopăr”.

„Harul meu îți este de ajuns, căci puterea mea în slăbiciune este făcută desăvârșită”
(2 Corinteni 12:9).

Doamne, îți mulțumesc că slăbiciunile mele mă duc la desăvârșirea cerută de Tine.
Ce antagonism dumnezeiesc - în slăbiciune sunt făcut desăvârșit. Extraordinar !

„Eu strig: «Lăudat să fie Domnul !» și sunt izbăvit de vrăjmașii mei” (Psalmul 18:3).
Slavă Ție, Doamne, pentru camionul meu cu binecuvântări de astăzi: o inimă mulțumită și mulțumitoare.

Probabil că acest eseu prezintă o singură perspectivă... Adică doar a oamenilor care așteaptă ceva ce nu au.

Tu ce ai adăuga?

Poate sunt unii care au primit camionul cu... „chestii”, și și-au dat seama că... mai bine ar fi dacă l-ar trimite înapoi.

O INIMĂ MULȚUMITĂ ȘI MULȚUMITOARE ...

www.ioanciobota.wordpress.com

Nu de mult, un grup de surori din Biserica Baptistă Maranata din Melbourne, aflând despre Misiunea de la Dumbrava, s-au decis să dea o mână de ajutor. Dumnezeu a binecuvântat această hotărâre a lor și au reușit să strângă o sumă frumoasă de bani pe care au trimis-o acestei misiuni inițiată de păstorul Viorel Pașca. Iată câteva amănunte despre această lucrare spusă chiar de cel care, prin mila Domnului, se ocupă de ea:

Totul a început în iarna anului 2006, când, într-o seară, uitându-mă la televizor, am auzit că în România au mai murit două persoane din cauza gerului. Atunci a avut loc revelația, aveam două camere nefolosite, în care oamenii fără adăpost ar putea locui, și, cu puțin efort le-am putea asigura și hrana zilnică. Am recunoscut imediat că Dumnezeu voia să fac acest lucru. Inima îmi tresălta, gândindu-mă ce extraordinar lucru ar fi să pot îngriji câteva persoane în vârstă și fără adăpost. Era însă o singură problemă: nu aveam bani. Dumnezeu m-a asigurat însă că dacă voi începe acel lucru, El va purta de grijă. Așa că am început, știind că Dumnezeu este partenerul cel mai important în această lucrare.

De atunci au trecut 13 ani. Dumnezeu ne-a purtat de grijă în tot acest timp. Azi avem în grijă 400 persoane fără adăpost, fără familie sau abandonați de cei dragi. Oameni din toate clasele sociale, unii fără identitate, alții care au comis crime sau alte fapte antisociale, bolnavi de cancer sau alte boli incurabile, paralizați, foarte mulți cu picioare amputate din cauza degerăturilor, mușcăături de șobolani, bolnavi psihici și foarte mulți foști alcoolici. Mulți sunt imobilizați la pat, iar aproximativ 250 din ei au nevoie de pampers. Când am început, scopul nostru era să asigurăm oamenilor de aici condiții mai bune decât în stradă. Datorită vârstei înaintate sau bolilor de care sufereau, aproximativ 350 - 400 au decedat în acest timp. Este extraordinar cum Dumnezeu a purtat de grijă în toți acești ani. Niciodată nu ne-a lăsat fără mâncare, haine, lemne de foc sau alte lucruri de care e nevoie aici. Trăim din donații. E uimitor cum cineva aduce alimente, altul bani, alții detergent, și așa mai departe. Sunt costuri uriașe pentru noi, dar nu și pentru Dumnezeu.

Sigur, nu fac această lucrare singur. Am alături familia și încă o echipă de 40 persoane care lucrează aici. În spatele acestei lucrări sunt însă zeci, sau poate sute de persoane care fac ca lucrurile să meargă. Pentru noi e un privilegiu, un har pe care ni l-a dat Dumnezeu. E un sentiment extraordinar pe care-l ai când știi că faci ceea ce așteaptă Dumnezeu de la tine. Fiecare zi e o provocare. În fiecare zi vedem și trăim minunile lui Dumnezeu. Ne simțim onorați să lucrăm pentru acești oameni. Chiar dacă familia sau societatea i-a abandonat, Dumnezeu îi iubește și au valoare în ochii Lui. Încercăm să purtăm de grijă a lui Dumnezeu, mergem înainte, mulțumindu-l pentru tot ce a făcut și va face în continuare pentru acești oameni.

(Donații se pot face în contul Revistei: Romanian Speranta Association Inc. National Australia Bank, BSB - 083214, CONT Nr. – 879530941, cu mențiunea Dumbrava).

Cine vrea să-L urmeze pe Isus?"

Vitalii Slupetski a fost printre primele persoane pe care le-am întâlnit la începutul slujirii noastre. În 1994 mă aflu cu Marius, fratele meu, în Republica Moldova. Am vizitat *Biserica Filadelfia*, păstorită de Doru Cârdei. La vremea aceea Biserica număra câteva zeci de membri. Urma să plecăm la o evanghelizare în aer liber, undeva lângă un lac. Acolo era și un bar. Am început să cântăm, și oamenii s-au adunat, fiind atrași de cântecele pe care le cântam și de mesajul care a fost transmis.

Am observat la un moment dat un tânăr care stătea sub un copac, ținându-se de o ramură. Părea foarte captivat de tot ceea ce se întâmplă. Încă din timpul programului, Marius a vorbit cu Doru Cârdei și l-a rugat să meargă special la acel tânăr să-i ofere o Biblie. I-a dăruit Biblia, dar fratele Doru a venit înapoi și a spus că acea persoană vrea neapărat să vorbească cu noi. Când s-a terminat programul ne-am apropiat de el, s-a prezentat spunând că-l cheamă Vitalii Slupetski. Ne-a spus că el cântă la orgă în barul de vizavi, dar că și-a predat viața lui Isus în acea zi și vrea ca în zilele următoare să meargă cu noi pe oriunde vom merge. După câteva vorbe ne-am despărțit, urmând să ne întâlnim a doua zi.

Îmi aduc aminte că în ziua următoare eram tot lângă lac și vorbeam cu Marius, întrebându-ne: „*Oare va veni Vitalii?*”. Ne tot uitam în jur după el, când deodată l-am zărit venind. Era foarte bucuros să ne revadă și, printre altele, spunea că deja a vorbit cu trupa lui. Le spusese

că din acea zi el nu va mai fi în bar, că el și-a predat viața lui Isus Cristos. Au mai trecut câteva zile, iar după un program pe care l-am avut la Casa Armatei, când s-a făcut chemarea „*Cine vrea să-L urmeze pe Isus?*” – printre oamenii care au venit în față s-a aflat și Vitalii. Bucuria ne-a fost foarte mare, pentru că era printre primele roade pe care le-am văzut în viața noastră de slujire!

Apoi *Biserica Filadelfia* avea nevoie de cineva care să cânte la orgă, Vitalii fiind omul potrivit pentru această slujire. În următorii ani am avut o legătură strânsă de colaborare, lucrând la multe proiecte împreună, printre care s-au aflat și albumele *Filadelfia* în care cântau Ala și Nina Bragari, partea instrumentală fiind făcută de Vitalii. Au urmat mai multe proiecte, multe instrumentale ale *Grupulul Speranța* aparținându-i lui Vitalii.

Anii s-au scurs. Ne-am auzit mai rar, dar totdeauna când vorbeam era plin de bucurie și de mulțumire că Isus Cristos i-a schimbat viața. Era gata să ajute și să se implice în lucrarea de misiune oricând. Și anul acesta a vrut să vină cu noi în turneul din România, oferindu-și mașina și aparatura, doar că turneul nostru s-a suprapus cu turneul lor. Viața pe pământ este foarte scurtă, dar poate fi frumoasă dacă o trăim pentru Cristos!

Pentru mine a fost și va fi mereu o bucurie să văd oameni transformați, oameni eliberați, care au ajuns să trăiască o viață nouă prin Isus Cristos, slujindu-L cu toată dedicarea! Vitalii este unul dintre aceștia și, chiar dacă a plecat dintre noi, va trăi veșnic împreună cu Mântuitorul nostru! Dumnezeu să mângâie familia îndurerată!

La revedere, Vitalii!

Gabi Gorcea

26 August 2019 - IN MEMORIAM

Fratele nostru drag, VITALIE SLUPETCHII, în vârstă de 42 de ani a plecat la Domnul, astăzi în jurul orei 07:00, în urma unui accident vascular cerebral sever, suferit sâmbătă seară.

Fundația Cireșarii împreună cu Biserica Sfânta Treime din Beiuș sunt alături de familia greu încercată în aceste clipe: soția Larisa și cei cinci copii

SINCERE CONDOLEANȚE

My name is Colin Pownall. The best decision I ever made had nothing to do with which motorbike I should buy, but was when I decided to give my messed-up life to Jesus Christ.

As I felt his love, I began crying. I was able to love for the first time in my life.

At ten years old, my parents put me into a Children's Home. At sixteen, I bought my first motorbike and started hanging around with "bike gangs": I spent eight years with "back patch" clubs. At twenty-one years old, I was in a mental hospital and, at twenty-four, I was in maximum-security jails, and this is how my life continued, full of **HATRED**, **BITTERNESS** and **ANGER**, fuelled by alcohol and drug addiction.

At thirty-four years old, I ended up going to a special church service, where I heard someone talking about heaven and hell. I knew I was going to hell because of all the bad things I had done, but I had no fear because, in the hell I believed in, everyone rode big bikes, the sun always shone, and booze and drugs were free! But this preacher explained that, in hell, there is no love, no joy or peace. I realised that hell was actually where I'd already been living, and there was worse to come. I didn't want to end up in such a place forever and, for the first time in my life, I felt fear.

The preacher explained that Jesus can save us from hell, and, at the end of the meeting, he asked if anyone wanted to receive Jesus as their Lord and Saviour. I did, and was invited to say a prayer. The response from Jesus was immediate. As I felt his love, I began crying. I knew Jesus had answered me. Alcohol and drug addiction disappeared almost immediately. I was able to love for the first time in my life.

This is only the beginning of the story of the remarkable life Jesus has given me, filled with love and full of excitement. It is incredible that I can now tell people, everywhere, about Jesus. God turned my life around and He can do the same for you. Just call out to Him today.

Pasiunea mea

Sunt încazarmată într-o unitate militară de aviație... Sunt singura fată din pluton. Rezist. Regimul aspru de instrucție îi face pe unii colegi anxioși, pe alții irascibili, pe alții euforici... Și cafelele se înmulțesc, țigările se dublează, ironiile nu întârzie să apară. La fel și confesiunile: „*Pasiunea mea e fotbalul.... a mea filmele....*”.

- Tu cam ce pasiuni ai, colega? Nu bei, nu fumezi....

Cât pe ce să rămân fără răspuns... Chiar așa, ce pasiuni am eu, Doamne? Ezit o singură clipă dacă sa-i răspund pe măsura ironiei lui sau pe cea a credinței mele...

- Pasiunea mea... este să-L caut pe Dumnezeu în viața oamenilor și-n fiecare întâmplare banală pe care o trăiesc! Să văd dincolo de aparențe și să înțeleg dincolo de cuvinte... Să „*citesc*” tăcerile oamenilor și să le dau „*glas*” pe un ghemotoc de hârtie tocmai scos din coșul de gunoi... Pasiunea mea e să pot spune cândva asemenea poetului: „*Din bube, mucegaiuri și noroi, iscat-am frumuseți și prețuri noi!*” Amin! Glumețul grupului se transformă în *serios*:

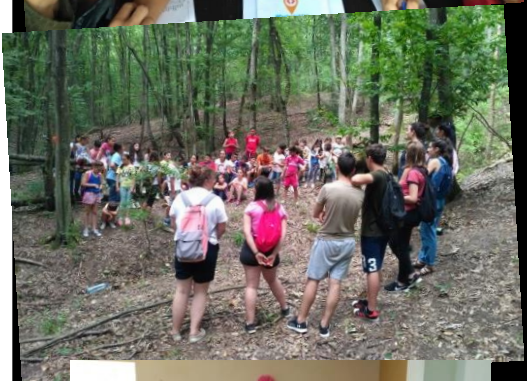
- Băieți, lăsați-o în pace pe doamna... Am impresia că citește cărți!

ASOCIATIA BUCURIA COPIILOR

De la Lidia Recheșan

Anul 2019 a fost un an binecuvântat de Domnul, cu multe provocări, lupte, dar și cu multe biruințe, cu multe realizări, și multe binecuvântări cerești și materiale. Până aici, Domnul a fost cu noi! Toată GLORIA ȘI ONOAREA I se cuvine doar LUI!

Tabăra
Craiova

Cu ajutorul lui Dumnezeu, am reușit să avem 9 serii de copii, în cadrul Asociației Bucuria Copiilor. 5 serii din zona Olteniei din 15 sate și comune, și 4 serii din Județul Timiș din 10 sate și comune. Prezența Lui a fost simțită în fiecare zi, dragostea Lui i-a copleșit pe copii, Cuvântul Lui le-a descoperit adevărul, și pe Cristos cel care a murit și a înviat! Duhul Sfânt i-a conștientizat pe copii că au nevoie de o relație personală cu Dumnezeu. Nu ne-a lipsit pâinea de pe masă, Dumnezeu a îngrijit supranatural de fiecare zi pentru mâncare. Dumnezeu ne-a păzit, ne-a protejat, pe toți (copii și voluntari).

Cu durere în suflet vă scriu că, anul acesta, copii între 10 – 12 ani au venit la mine pentru că aveau nevoie de consiliere din cauză că doreau să se sinucidă. Desigur că ne-am rugat pentru ei și i-am ajutat să înțeleagă importanța relației cu Dumnezeu. O fetiță de 11 ani, a căror părinți erau plecați la servicii de dimineață până seara, iar ea își petrece timpul liber pe internet, îmi spunea: „*Nimănui nu îi pasă de mine, nimeni nu mă iubește, nimănui nu-i pasă de problemele mele, nimeni nu își face timp pentru mine*”. Acestea sunt minciunile cu care diavolul le umple mintea și îi determină pe copii să se gândească la sinucidere. Ne-am rugat împreună și am învățat-o să se roage Domnului în fiecare zi și să memoreze versete din Scriptură.

Apoi, au fost copii care sunt în îngrijirea bunicilor, datorită părinților care lucrează și nu își fac timp pentru proprii copii. Acești copii trăiesc sindromul de abandon și au diverse traume datorită neglijării, sunt copii care au probleme de comportament în colectivitate. Duhul Sfânt le-a vorbit și lor; au fost copii vindecați emoțional prin rugăciune. Au fost copii slujiți prin rugăciune pentru diverse probleme. Au fost copii slujiți prin consiliere creștină în diverse probleme. Într-o serie de adolescenți, un tânăr s-a prezentat ca fiind ateu și că va pleca ateu, dar după 4 zile era foarte fericit pentru că L-a cunoscut pe Dumnezeu într-un mod personal. Am fost surprinsă să aud mărturia mai multor fete cum Duhul Sfânt le-a făcut să înțeleagă într-un mod practic ce înseamnă să fii creștin și să ai o relație personală cu Dumnezeu în fiecare zi. Au fost copii care au mărturisit că se merită să trăiești cu Dumnezeu, pentru că altfel viața de zi cu zi este plictisitoare și fără sens. Doamnele care i-au însoțit pe acești copii au fost uimite și bucuroase în același timp, de tot programul pe care noi îl făceam cu copiii. Nu a fost ușor, bătălia spirituală încă se mai simte. Pasul următor este organizarea în școlile de unde provin acești copii a evenimentului „Școala Părinților”, în toamna aceasta și în primăvară. Vrem mai mult să lucrăm și cu părinții acestor copii. România are nevoie de Dumnezeu la toate nivelele sociale. De aceea cu El, prin El și pentru El facem tot, pentru lărgirea Împărăției Lui.

Mulțumim fiecărei persoane care ne-a susținut în rugăciune. Acum, împreună cu noi, putem celebra biruința Domnului în viața acestor copii. În continuare avem nevoie de rugăciune pentru voluntarii care au slujit de dimineață și până seara târziu acestor copii, pentru copii și familiile lor, cât și pentru școlile din care provin acești copii. Astfel sămânța pusă va fi udată în continuare până va aduce rod pentru slava Lui.

Mulțumim fiecărei persoane care a investit financiar pentru acești copii. Fără voi, copiii nu puteau beneficia de Evanghelie.

Mulțumim frumos, pentru fiecare persoana care ne-a vizitat anul acesta și s-a implicat în lărgirea Împărăției Lui aici.

Mulțumim frumos pentru susținere, încurajări, mesajele dumneavoastră. V-am

simțit alături și parte în lucrarea lui Dumnezeu din România. Binecuvântările lui Dumnezeu nemărginite să se reverse din belșug peste toți cei care s-au implicat și peste familiile dumneavoastră.

Prăjitura Mozaic cu nucă și rahat

Ingrediente

Blat

120 g. făină
120 g. zahăr
100 g. caise confiate
120 g. nucă prăjită
200 g. rahat
7 albușuri
2 linguriță praf de copt
1 praf sare

Crema

7 gălbenușuri
150 g. zahăr
250 g. unt la temperatura camerei
1 linguriță extract de vanilie
2 buc. foi de napolitană

Autor: Adygio Kitchen

Mod de preparare, blat

Batem albușurile cu un praf de sare. Adăugăm zahărul treptat, până când îl vom termina, și mixăm în continuare până când obținem o bezea tare și lucioasă. Lăsăm bezeaua deoparte și amestecăm făina cu praful de copt.

Adăugăm rahatul, nuca prăjită și caisele confiate peste ingredientele uscate și amestecăm. Caisele confiate pot fi înlocuite cu orice alte fructe confiate. Adăugăm câte o lingură din amestecul de ingrediente uscate peste bezea și amestecăm ușor cu spatula de sus în jos.

Acum avem nevoie de o tavă (20/30 cm) unsă cu grăsime și tapetată cu hârtie de copt. Puteți să tapetați tava cu orice fel de grăsime, ulei, unt sau margarină.

Punem compoziția în tavă și o nivelăm cât de cât. Băgăm tava în cuptorul preîncălzit la 170°C pentru 25 de minute.

După ce scoatem tava de la cuptor, lăsăm blatul să se răcească.

Mod de preparare, cremă

Mixăm gălbenușurile cu zahărul într-un bol până când gălbenușurile devin pale și cremoase. Punem bolul deasupra unei cratițe cu apă care este la foc mediu; apa

trebuie să fiarbă în momentul în care punem bolul deasupra. Lăsăm aproximativ 5 minute, timp în care amestecăm continuu. Luăm compoziția și o lăsăm deoparte să se răcească. Mixăm untul pentru 2 minute, după care adăugăm câte o lingură din compoziția de ouă până când o vom termina; această compoziție trebuie să fie rece atunci când o mixăm cu untul. La urmă adăugăm o linguriță de extract de vanilie, după care crema este gata.

Asamblarea prăjiturii

Avem nevoie de un platou pe care punem o foaie de napolitană, dar înainte ungem puțin platoul cu cremă pentru stabilitate. Punem jumătate din cremă și o distribuim ușor pe toată suprafața foi de napolitană, după care punem blatul. Punem crema rămasă și o distribuim pe toată suprafața blatului, după care acoperim cu foaia de napolitană. Se topește puțină ciocolată pentru a decora prăjitura, dar aceasta este opțional. Băgăm prăjitura la frigider pentru 2 ore, după care poate fi tăiată și servită.

Poftă bună

Cine a făcut aceste lucruri?

Petru Popovici

...Privind la corpul omenesc îndeaproape, îți dai seama ce aparat complicat e, ce laborator de înaltă calitate, o adevărată capodoperă. E clădit din *cărămizi* mici de tot: din celule. În sânul fiecărei celule se află un număr fix de cromozomi și un număr fix de gene.

Celulele corpului omenesc au 46 de cromozomi. În corp sunt miliarde de celule, și toate sunt pecetluite cu numărul 46 de cromozomi. Cine le-a pecetluit în felul acesta? Fie că omul e la Polul Nord sau la Polul Sud, fie că e alb sau negru, că e gras sau slab, că e ministru sau slugă, fiecare celulă a lui e însemnată cu 46 de cromozomi. Și în celulele celorlalte viețuitoare se găsesc cromozomi, dar numărul lor e diferit. Gorila are 48, calul are 60, musca 12, viermii intestinali au celule cu 2 cromozomi.

...*Cărămizile mărunte* – celulele tuturor viețuitoarelor – poartă un număr specific de cromozomi, fiecare după soiul lor. Cine a marcat celulele ca să poată fi recunoscute? Cine a făcut aceste lucruri, **Cine?**

Întâmplarea? Evoluția? Poți crede așa ceva? Nu îți dai seama că aceste amănunte îți cer să crezi într-un **Creator**

Atotputernic? Nu există Dumnezeu? **Dar cine a făcut aceste „lucruri“?**

Pânza de păianjen

Ioan Giura

*Acolo unde este Dumnezeu,
pânza unui păianjen pare un zid.
Iar acolo unde nu este Dumnezeu,
un zid este ca pânza unui păianjen.
Sfântul Felix din Nola*

La gura unei peșteri, păianjenu-și țesea
Cu dibăcie pânza... și, parcă, se grăbea...
În timp ce urmăritul, abia intrat, în fugă,
Își ascunsese fața, plecându-se în rugă.

Pe urma lui dușmanii se avântau zeloși,
Cu ochii din orbite pe jumătate scoși...
Se cugeta creștinul: *Mai este vreo scăpare?!
Va face vreo minune?! Putere, Domnul are!*

Când primii dau să intre, un altul, mai isteț:
„O pânză de păianjen! Nu cred că vre-un drumeț,
Ori, poate, urmăritul să fie-ascuns în grabă...
Să mergem înainte! Să ne vedem de treabă!”

Și au pornit mai dornici să-l prindă pe creștin,
Să-și potolească ura-n sălbaticul festin...
Scăpat printr-o minune, cuprins de bucurie,
Se tot mira creștinul: *Cum poate ca să fie*

*O pânză de păianjen un zid de netrecut?!
Ce tainică lucrare Stăpânul a făcut!
Dar tot la fel, și zidul, de Dumnezeu lipsește,
E-o pânză de păianjen... nimic n-adăpostește!*

* * *

O lecție de veacuri predată pentru noi:
Când încercarea-apasă, să nu dăm înapoi!
Căci lupta nu-i pierdută cât stăm sub a Lui mână:
O pânză de păianjen e-oricând la îndemână!